

[sid 875]

Hr L. L. Laestadius (Karesuando). Bäfver fångas af lappska jägare mestadels under skidlöpande. Man passar på, när han går i land, samt tillstänger öppningarna. Han får då merendels sin bane af skidstafven. Uti den Svenska Lappmarken har man nu i senare tider icke träffat någon egentlig Bäfverkoloni. Man har blott funnit en eller två tillsammans, der de blifvit fångade. Uti Luleå Lappmark, i Qvickjock; fångas ännu Bäfrar nästan årligen. Det var der, som Hollsten fått en Bäfverunge, hvarom berättas i Kongl. Vet. Akad. Handl. Uti Peldovuome af Torneå Lappmark, har fordom funnits mycket Bäfver. Uti senare tider lærer den dock vara så mycket utödd [utdöd], att blott en och annan fås.

[sid 913]

Hr L. L. Laestadius (Karesuando). Räfvar fångas af Nybyggarna med Räfsaxar, merendels utan bete. Man gör nemligen spår med skidor i den djupa snön, hvarefter Räfven gerna springer. På detta spår ställes Räfsaxen med trampor eller tunna spjelor. Räfven, som här icke tror någon fara, blir ofta narrad, der han aktar sig vid saxar med bete; ty han plägar der ofta taga agnet under ifrån, och sålunda gäcka det försåt, som för honom utställes. —Räfvens hiden uppsökas här af Nybyggarna om våren, hvilka, när sådana anträffas, hemta hem ungarne, för att uppfödas till hösten. Fem sådana ungar uppföddes här i sommar (1831) med en Hynda, som nyss förut valpat. Ifrån ett och samma hide fås ungar af olika färg och storlek, af hvilka, när de blifvit fullhåriga, somliga blifva Korsräfvar, andra Brandräfvar, men mest röda Räfvar, allt af samma kull; hvadan det äfven synes sannolikt, att svarta Räfvar kunna blifva af samma mor, som röda Räfvar, ehuru det icke, mig veterligt, händt under mitt vistande härstädes. I allmänhet anses icke svarta Räfven skild till species från den röda. Äfven här är den hvita afarten af den vanliga röda Räfven känd, men skall vara mycket sällsynt, och hos Ryska handlande vara nästan i samma pris, som den svarta. En Lapp hade i Kautokeino eller Alter fått 100 Lisp. mjöl for en sådan hvit Räf af Ryska köpmän.

[sid 940-941]

De underrättelser om Elgen, som till JägareFörbundet, af dess Ledamöter, tid efter annan, blifvit insände, äro hufvudsakligen följande: Hr L. L. Laestadius (Karesuando): Uti Lappmarken finnes Elgar högst sällan. I Jockmock blef en Elg skjuten, för längre tid tillbaka. Uti Enontekis har Elgen äfven varit sedd. Det ar först i öfre delen af Ångermanland, samt Jemtland, som Elgar finnas mera allmänt. Det är imellertid sannolikt, att Elgar varit allmänna äfven i det skogiga Lappland, hvarom Lapparnes berättelser vittna; men att de blifvit utödde [utdödade?] af skidlöpare. Man får i allmänhet anmärka: att det är intet djur, utom Haren, som Lappen icke kan upphinna genom skidlöpning. Deremot äro Bönder

1834 TIDSKRIFT FÖR JÄGARE O NATURFORSKARE (BÄVER; RÄVEN; ELGEN; EKORREN)

ganska ovige att löpa på skidor; hvaraf Elgen i dessa trakter, der Lappar icke finnas, eller högst sällan vistas, får vara mera i fred. I öfre delarna af Ångermanland, samt Jemtland och Herjeådalen, förföljes Elgen lättast om våren, när snön fryser till skare. Man skulle icke heller då hinna honom genom skidlöpande, om icke den skarpa snön skafde hål på huden på Elgens ben; hvadan Elgen, då han länge förföljes, slutligen faller på knä, icke som man vanligen tror, för att be om nåd, utan derföre att han icke kan fördraga den sveda, som tillfogas af skarens eller den tillfrusna snöns skarpa kanter, mot hans hudlösa ben.

[sid 968-969]

Hr L. L. Laestadius (Karesuando). Ekorrar skötos fordom af Lapparne med båge och pil, nu skjutas de med bössa, sedan Hunden spårat upp dem. Hvad Ekorrar beträffar, så har man i Lappmarken den erfarenheten: att dessa djur vissa år infinna sig i otrolig myckenhet. Men hvarifrån de komma och hvart de fara, har man sig icke så noga bekant. Deras vandring tyckes icke vara regelbunden.